

Postbus 6146
3130 DC Vlaardingen
06 24 52 19 69
ING Bank 3533795
info@stichtingsovata.nl
www.stichtingsovata.nl

Reisverslag

Holland - Roemenië / SOVATA v.v. april 2009

Voor het eerst sinds 10 jaar is busmaatschappij Connexxion niet van de partij. Een aantal vrijwilligers is door familieomstandigheden en gezondheidsredenen niet in staat om de reis mee te maken. Er wordt besloten om met negen hulpverleners, twee volgeladen transportbussen van Bevico BV en Bergschenhoek Civiele Techniek BV en één personenauto op pad te gaan naar Sovata in Roemenië. Ook dit jaar zullen er veel goede en fijne dingen gerealiseerd worden en zijn er ook situaties die ons grote zorgen baren.

Na de heenreis van 3 dagen komen wij ook weer langs de plek die wij in 2008 tijdens een rustpauze ontdekt hebben met een kleine nederzetting van zigeuners vlak voor Sovata. Na overleg met de groep hulpverleners wordt besloten niet te stoppen omdat het uitdelen van spullen aan de rand van een doorgaande weg niet veilig is voor de kinderen en de mensen van dat gebied. Zij rennen rakelings langs hard rijdende auto's zonder op het verkeer te letten. Het is niet de bedoeling om voor onveilige situaties te zorgen. Deze groep blijft wel in onze gedachten en wij zullen ons beraden wat daar in de toekomst aan hulpverlening gedaan zou kunnen worden.

Bij aankomst in het hotel zien wij een hond met zes jonkies in een oud, vies en lekkend houten hok. De hond was broodmager, geen kleedje of iets anders warm in haar hok, zelfs geen bak met schoon water. Nog voor het uitpakken van de koffer eten voor dat beest gekocht en een deken uit het hotel als kleed tegen de kou in het hok gelegd.

Iedere morgen werden wij al kwispelend begroet en kreeg zij een week lang goed te eten en te drinken. De Roemenen gaan ook erg makkelijk om met hun dieren.

De eerste werkdag start om 08.00 uur op de Sarateni, het terrein van de zigeuners en ook de meest arme mensen van Sovata. Maar liefst 204 bananendozen gevuld met kleding voor groot en klein, schoenen en laarzen, handdoeken, toiletartikelen, speelgoed, enkele maxi cosi's en tassen met knuffels.

Het is, zoals gewoonlijk, duwen, dringen, trekken en sjoeren om iets te pakken te krijgen. Voor de oudere en hulpbehoevende mensen is het een hopeloze zaak, zij kunnen niet meer dringen en vechten in de groep van zo'n 100 mensen om iets aan te kunnen pakken of te grijpen. Voor hen besluiten wij wat later in de week aparte dozen te maken met schoenen, kleding en toiletartikelen en deze bij hen te brengen.

Het is onvoorstelbaar hoe gretig alles uit onze handen wordt getrokken en sommige vrijwilligers moeten écht bevrijd worden uit de opdringende massa mensen. Om even te ontsnappen aan de druk van de groep mensen worden soms de dozen gewoon dicht gedaan, worden de mensen gevraagd naar achteren te gaan en wordt even gestopt met het uitdelen. Vooral de schoenen, laarzen en sokken zijn zeer gewilde goederen.

De babykleding is voor het eerst dit jaar apart verpakt in pakketten per baby in de kleinste maten, midden maten en grotere maten tot maat 80. Dat blijkt een groot succes. Het was altijd heel lastig deze kleine kleertjes uit te delen en meestal gingen de mensen die geen baby hebben er mee van door. Op deze manier wordt er minder gevochten voor de babykleertjes, iets wat wel te koop is in Roemenië maar onbetaalbaar.

Wij zien dat er weer een behoorlijk aantal baby'tjes is geboren die natuurlijk ook allerlei spullen nodig hebben. Het is een goed idee om later in de week deze gezinnetjes te voorzien van de speciale babypakketten. De babypakketten bestaan uit een slaapzakje, gevuld met bijna alles wat nodig is om een baby aan te kleden en te verschonen, inclusief een paar schoentjes of slofjes en een speeltje. Na 5 uren bezig te zijn geweest met het uitdelen van de spullen wordt aan de mensen medegedeeld dat wij morgen vroeg in de morgen beginnen met het registreren, controleren en het inschatten van de woonsituaties. Iedereen is zichtbaar tevreden met die mededeling, ook omdat de mensen weten dat er meer en

betere hulp uit voort komt.

Snel even een zelf klaargemaakt broodje van de ontbijttafel eten en op weg naar het gemeentehuis van Sovata, waar wij om 15.00 uur een afspraak hebben met de locoburgemeester.

Deze afspraak is gemaakt naar aanleiding van een brief per e-mail door de burgemeester en de directeur van het ziekenhuis aan het e-mailadres van SOS. Het blijkt te gaan om een uitbreiding van het kleine, oude ziekenhuis.

De locoburgemeester én de directeur van het ziekenhuis leggen uit dat het bestaande ziekenhuis binnen de EU normen geen overlevingskansen heeft omdat er niet voldoende specialisme is en het aantal bedden van 15 te weinig is. En daardoor zijn er ook te weinig artsen aanwezig. Om het ziekenhuis voor Sovata te behouden is het nodig om een eerste hulppost en een kinderafdeling aan te bouwen. Sovata zonder ziekenhuis is ondenkbaar, omdat men dan aangewezen is op het ziekenhuis in Tirgu Mures.

Het vervoer naar Tirgu Mures zal een enorm probleem zijn voor de mensen van Sovata en de toeristen die 's zomers Sovata bezoeken.

Het probleem wordt verder uitgediept en afgesproken is dat de volgende dag een tweede gesprek zal plaatsvinden met daarbij de architect om de bouwplannen toe te lichten.

De volgende morgen in het gesprek met de architect verteld hij ons dat de uitbreiding met een kinderafdeling en een EHBO afdeling zal plaatsvinden op eigen grond aan het gebouw van het huidige ziekenhuis. De EHBO afdeling is op tekening al klaar en hij zal de bouwtekeningen op korte termijn afronden.

Verder is afgesproken dat de loco-burgemeester de totale kosten op papier zal zetten en de architect de uitgebreide bouwtekeningen en planning naar ons toe zal sturen. Pas als alles duidelijk is en op papier staat zal SOS haar plannen voor de uitbreiding van het ziekenhuis presenteren. Inmiddels is in Sovata een bankrekening op naam van SOS geopend waar de Gemeente, inwoners en winkeliers van Sovata en mensen uit omliggende dorpjes hun bijdrage kunnen storten.

Samen met de belanghebbenden aan een project werken kan voor een geweldig resultaat zorgen !! De hulpverleners hebben als eerste een bedrag van 150,- euro op deze rekening gestort als blijk van vertrouwen in dit ziekenhuis project.

Dan Kleefkens, Dr. Erzsébet Fekete, Yvonne Willebrands, loco-burgemeester Mihály Hegyi, architect Zsillard Kiss en Coby Teuben

In dit gesprek vraagt de loco-burgemeester onze uitdrukkelijke hulp voor het financieren van de uitbreiding van dit ziekenhuis. Hij zei ons, dat na onze jarenlange hulp aan de mensen in Sovata, de Gemeente niet meer om SOS heen kan en heeft laten zien dat de Gemeente in de toekomst meer gaat doen om de armoede te bestrijden en om kinderen een meer veilige en kindvriendelijke omgeving te bezorgen. Dat is super !!!

Aan het begin van de avond gaan wij op bezoek bij het gezin van Erzebeth. Haar ouders zijn een nicht en een neef en hebben samen 6 kinderen. Over de situatie binnen dit gezin komen wij jaarlijks met een vermelding. Tijdens dit bezoek werden wij blij verrast met de mededeling dat de vader én de twee oudste jongens (broers van Erzebeth) werk hebben gekregen bij de houtzagerij.

Dat zijn heel fijne berichten en ook sociaal gezien een enorme vooruitgang voor het hele gezin. De moeder en Erzebeth zijn nu voor het eerst sinds jaren minder apathisch en kwamen vrolijk uit hun krotje.

Ondanks het dak en de raampjes die in 2007 door SOS zijn geplaatst, was het binnen nog steeds een vieze, schimmelachtige en tochtige toestand. Ook de situatie van de elektriciteit is nog steeds een gevaarlijke. Wéér is geprobeerd uit te leggen dat een schoon huis veel gezonder en fijner is. Wellicht zal ook dat beter worden en zullen wij het zien tijdens ons bezoek in oktober van dit jaar.

Bij het afscheid wordt een voedsel- en een kledingpakket gegeven en worden wij uitgebreid uitgezwaaid.

's-Avonds om 20.00 uur is het toch wel tijd om onze knorrende magen ook wat voedsel te gunnen en gaan daarna lekker slapen. Helaas ... het hotel waar de groep verblijft is zeker geen hotel zoals wij die uit onze eigen omgeving kennen. Uit de matrassen steken de veren, de vloer is niet schoon, de ramen gaan wel of niet open en dicht, het water uit de douchekop spuit alle kanten op behalve de goede en de toiletruimte is overduidelijk aan vernieuwing toe. Een van de mensen uit de groep had gezelschap van een muizenpaar. Na enkele klappen op de grond leek de rust weer gekeerd. Een ander had vlooiën in de kamer, dat was aanzienlijk vervelender, en werd 's-morgens wakker met tientallen vlooiënbeten op benen, rug en armen. Na het spuiten van een gekochte anti vlooienspray gaan we aan het ontbijt en realiseren ons dat het in ons land op de meeste plaatsen toch maar heerlijk toeven is en zo beginnen we aan de tweede dag.

Op deze tweede dag, worden wij opgesplitst in twee groepen plus een tolk om de telling en registratie te gaan doen op het terrein van de zigeuners, de Sarateni. Ook worden de woonsituaties nauwkeurig genoteerd en in kaart gebracht. Per gezin wordt er een stickertje op de achterkant van de identiteitskaart geplakt met daarop een code waarmee zij de volgende dag spullen op kunnen halen bij een van de bussen. Het gaat om matrassen voor de kinderen, babypakketten, tasje met speelgoed, schriften en pennen voor de kinderen en voor de moeders een tasje met hygiëneproducten en een leuk sieraad. Een van onze mensen neemt het fotograferen van de situaties, gezinnen en hutjes voor zijn rekening.

Het tellen en registreren van de mensen is bedoeld om nóg beter hulp te bieden. Wij weten nu wie waar woont, hoeveel volwassenen en kinderen er wonen in één hutje en van alle mensen zijn de kleding en schoenmaten genoteerd. Op deze manier kunnen wij per gezin een aantal bananendozen vullen met kleding en schoenen in de juiste maat. Buiten kleding en schoenmaten worden er ook handzeep, tandpasta, tandenborstels, schriften, pennen, een speeltje voor de kinderen en handdoeken in de doos gedaan. Daarnaast komt er ook per gezin een pakket met een deken met overtrek en indien voorradig voor groot en klein een winterjas.

Verder wordt er gekeken wat er nog meer nodig is zoals extra hulpmiddelen, bedjes voor de kinderen, campingbedjes en babykleding, wandelstokken, bouwplastic voor de lekkende daken, medicijnen zoals pleisters, verband, jodium, paracetamol, astmapuffen etc.

Het aanleveren van bananendozen met daarin voor het gezin afgestemde goederen is voor de mensen op de Sarateni een veel persoonlijker en menswaardiger manier om goederen in ontvangst te nemen. Voor ons is het een fijnere manier om de spullen uit te reiken en hebben niet meer te maken met een opdringende en schreeuwende massa mensen. Een nadeel is wel dat de sponsors van kleding, schoenen etc. niet direct meer hun spullen op de foto's zullen terugzien.

De door SOS opgezette persoonsregistratie is uniek te noemen in een land als Roemenië. Kan iemand zich voorstellen dat zelfs de Gemeente in Sovata niet beschikt over deze gegevens die wij in de laatste jaren hebben verzameld ??

Bij aankomst op het terrein was een groep kinderen onder leiding van een paar volwassenen het terrein aan het opschonen. Leuk om te weten dat het voor onze komst "netjes" moest zijn en een paar mensen aan het werk waren gezet om de troep op het terrein op te halen en te verbranden.

Het tellen en registreren gaat voorspoedig. Sinds ons bezoek in oktober zijn er veel baby's geboren. De moeders van deze baby's zijn vaak nog erg jong (14, 15 jaar en op hun 16e jaar al het tweede kindje). Er zijn vaak te vroeg geboren baby's en die hebben al direct de nodige medische problemen. Problemen zoals longproblemen, epilepsie, geelzucht, ondervoeding etc. Baby's krijgen door de slechte borstvoeding van de moeders ook niet de beste kwaliteit borstvoeding. Sommige kinderen hebben ook problemen met 't hartje.

Meestal slapen de kinderen op een hoop gebruikte en vieze kleding op de grond. Gelukkig kunnen wij deze kinderen, dankzij een geweldige sponsor, een droge, warme en schone slaapplek bieden door hen een zelf opblaasbare matras te geven. Deze matrassen beschermen de kinderen tegen koude en nattigheid. Oorspronkelijk was het de bedoeling om voor de kinderen campingbedjes aan te schaffen. Bij nader onderzoek bleek dat de iets grotere kinderen dan geen goede slaapplek zouden hebben. Omdat nu goed duidelijk is hoeveel baby's er op dit moment zijn op de Sarateni zal in oktober voor de allerkleinste kinderen alsnog een campingbedje worden meegenomen. Deze campingbedjes kunnen ook als box gebruikt worden, wat ook weer een stukje veiligheid betekent.

Tijdens ons bezoek van april en oktober 2008 hebben wij veel nadruk gelegd op het feit dat het zeer ongezond is om de afvoer van de olievatkachel, die met hout wordt gestookt, in de kamer uit te laten komen. Hierdoor krijgen de kinderen ernstige last van astma. Wat schetst onze verbazing, 80% van

de bewoners heeft de kachelpijp nu door het dak van hun hutje gemaakt. Helaas geeft dat meer risico op brandgevaar. SOS gaat kijken of er geïsoleerde afvoerpijpen te verkrijgen zijn, zodat de kans op brand verkleind kan worden.

Bij veel hutjes lijken de daken en plafonds bijna in te storten. De winter is met 26 - 31 graden onder nul erg koud

geweest en dat heeft invloed gehad op de huisjes.

De oudere mensen die in dit gebied leven, wonen vaak in kapotte en door kachelroet pikzwarte huisjes. Zij hebben vaak last van incontinentie waar geen materiaal voor is omdat het voor hen niet te betalen is. Soms neemt een jonger iemand de zorg voor een oudere op zich en proberen zij op die manier samen de touwtjes aan elkaar te knopen.

Het kindje dat vorig jaar een hoorapparaat uit Nederland heeft gekregen moest nieuwe batterijen hebben. Jammer dat wij niet wisten hoelang de batterijen mee zouden gaan waardoor het kind een tijd zonder geluid heeft moeten doorbrengen. Het is niet altijd verstandig om een voorraad van iets te kopen en die bij de ouders te brengen. Wij weten niet altijd of het dan echt gebruikt wordt voor het hoorapparaat of dat er wat verkocht gaat worden. Wij zullen hierover contact opnemen met de wijkarts en zien wat er via haar georganiseerd kan worden.

De kinderen die heel erge last hebben van astma hebben nieuwe pufjes en voorzetkapjes gekregen en kunnen weer beter functioneren.

Het is bijna niet te geloven, maar tijdens onze tocht door de Sarateni komen wij de kinderbescherming tegen. Een meisje van een jaar of 10-12 kwam voor de tweede keer even op bezoek bij haar moeder. Tijdens dat bezoek werden ook de problemen en eventuele oplossingen doorgesproken. Voor het eerst is er nu daadwerkelijke hulp uit eigen land om de gezinnen de helpende hand te bieden, kinderen weg te halen die niet of niet goed verzorgd worden en gezinsproblemen helpt op te lossen. De mensen vertelden ons dat zij een kindje van zeven maanden bij het vuil hadden gevonden. Het kind woog nog maar 5 kilo en was zwart van het vuil. Van het zusje werden de organen te koop aangeboden voor slechts een paar duizend euro !!!!

Baby's zijn in de rivier gevonden, kinderen worden verkracht en worden te koop aangeboden voor de organen!! Dit is zó verdrietig !!!

Wij gaan proberen om met deze organisatie te gaan samenwerken zodat ook tijdens onze afwezigheid hulp voorhanden is en hopen dat er aan deze vreselijke misstanden snel een einde wordt gemaakt.

Omdat het overvolle programma het niet toe laat om hier en nu verder met elkaar te praten over de problemen en hoe die op te lossen is er een afspraak gemaakt voor oktober 2009. Dit zijn geweldige ontwikkelingen die hoop voor de toekomst bieden.

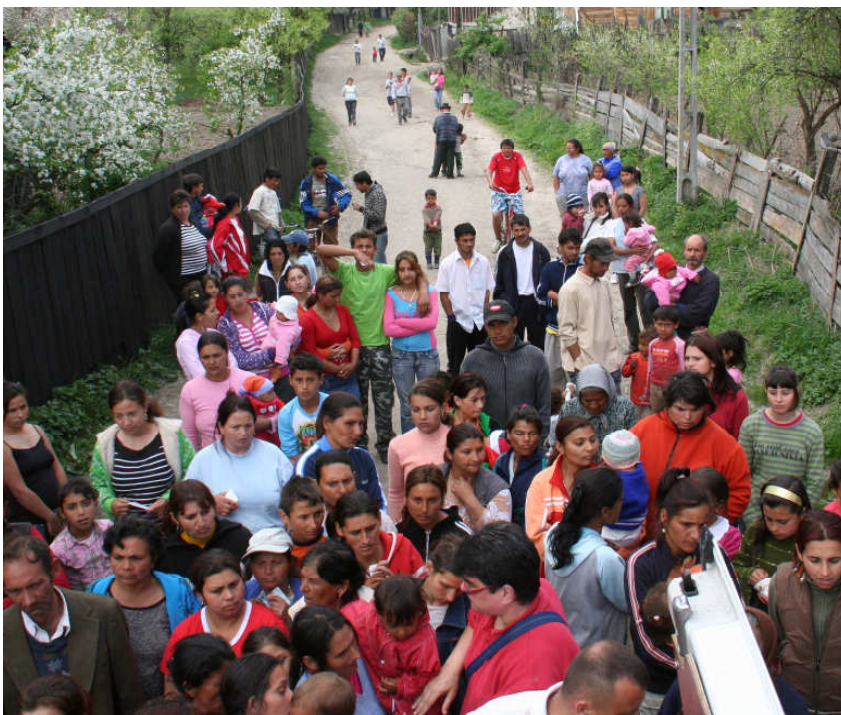
Een vader van een gezin, die overigens doof is, is beloofd voor anticonceptie te zorgen. Zijn vrouw is in verwachting van het derde kindje wat niet de bedoeling is. Hij begrijpt heel goed dat drie kinderen veel zorgen met zich mee zal brengen en hoopt dat wij met de wijkarts iets af kunnen spreken zodat zijn vrouw niet meer zwanger kan worden.

Christina, een kindje van het gezin waar SOS een stenen huisje voor heeft gebouwd is een paar weken geleden bijna verkracht door een man uit het dorp. Christina is 6 jaar en was aan het spelen onderaan het terrein van de Sarateni toen zij met snoepjes werd mee gelokt. Doordat het kind zo gilde werd de aandacht getrokken van voorbijgangers die haar bevrijdden. Natuurlijk werd er aangifte gedaan bij de politie die er vervolgens niets mee heeft gedaan. Het antwoord was "het is toch maar een zigeunerkind" !!! Hier kun je erg verdrietig van worden. Onze contacten in Sovata zijn aan het werk om dit soort dingen te voorkomen en te zorgen voor veroordeling. Inmiddels zijn er na telefonische gesprekken ook brieven naar het hoofdbureau van politie in Tirgu Mures gestuurd om opheldering te vragen. De man blijkt voor dit soort zaken al eerder te zijn opgepakt !! Maar een veroordeling, ho maar !!!!

Tijdens deze dag krijgen wij regelmatig een baby of een klein kindje in de armen geduwd. Alle kinderen stikken van de hoofdluis. Hele dikke luizen zie je over de hoofdjes lopen en wij moeten goed oppassen zelf geen luizen mee te nemen. Het bestrijden van hoofdluis en vlooiën op de Sarateni is erg moeilijk omdat op het terrein maar één openbare waterput beschikbaar is en de mensen niet gewend zijn zich zelf en de kleding te wassen. Tijdens ieder bezoek wordt daar ruime aandacht aan besteed, maar het blijft voorlopig een lastig op te lossen probleem.

De dag gaat veel te snel voorbij en voor wij het weten is het tijd om te zorgen dat wij wat gaan eten en redelijk op tijd naar bed kunnen. Hopelijk genoeg slaaptijd om voldoende uit te rusten.

Vandaag, de 3de dag van ons bezoek, staat het uitreiken van de matrassen voor de kinderen, de tasjes met hygiënespullen voor de moeders en de kindertasjes met allerlei leuke speeltjes op het programma. Het is de bedoeling dat alle mensen naar een plek, beneden op het terrein, komen om aan de hand van de sticker op hun identiteitskaart de voor hen gereserveerde spullen op te halen. Het uitreiken en noteren wat iedereen heeft meegekregen gaat goed totdat iemand iets krijgt die geen sticker op de identiteitskaart heeft.

Opeens werd het duwen, dringen, schreeuwen en gillen zo erg dat er besloten werd de deuren van de bus te sluiten, iedereen in te stappen en weg te rijden. Het is natuurlijk niet de bedoeling, dat dit uitdelen ontaart in ruzies.

Onderaan de weg verdeelt de groep zich weer over de andere auto's en willen we op weg gaan naar een volgende bezoek. Dan blijkt een vrouw van de Sarateni, waarschijnlijk in opdracht van haar man, de weg over te steken met de net gekregen matras om deze te verkopen in een winkeltje aan de overkant van de weg. Een van onze hulpverleners ziet dat en vliegt de auto uit en stapt het winkeltje binnen. De verkoper had al wat papier geld in zijn handen toen de matras door de hulpverlener uit de armen van de vrouw werd getrokken. Met een waarschuwende vinger en in duidelijk Nederlands werd haar te verstaan gegeven dat nóóit meer te doen. Het is erg vervelend maar dit gezin wordt door deze actie voor minstens een half jaar uitgesloten van enige hulp !! Het kan niet zo zijn dat de spullen die daar gebracht zijn, worden verkocht en misschien is het goed om een voorbeeld te stellen.

In oktober 2009 zal SOS weer de bewoners op de Sarateni bezoeken en kijken of alle matrassen er nog zijn. Mocht het zo zijn dat de matrassen niet meer in de huizen worden aangetroffen, worden ook deze gezinnen uitgesloten van hulp voor minstens een half jaar.

Dat is hen bij het uitreiken ook duidelijk gezegd.

Vervolgens gaan we op weg, tussendoor even tijd voor een boterham, om een bezoek te brengen aan de paar gezinnen die bij de vuilnisbelt wonen. Wij treffen een aantal mensen aan die tussen al het vuil blikjes, plastic zakken en flessen, ijzer en andere spullen zoeken die zij kunnen verkopen. Ook deze mensen zijn blij ons te zien en worden wij op de hoogte gebracht van de situatie daar. Van de bewoners die na de brand in 2007 van de vuilnisbelt zijn vertrokken is nog niets vernomen, niemand heeft enig idee waar zij naar toe zijn.

Er worden nog wat gesprekjes gevoerd, de kinderen wat speelgoed gegeven, de moeders een tasje met hygiëneproducten gegeven en beloofd dat wij in oktober ook voor hen dozen met kleding, schoeisel, dekens, handdoeken en voedselbonnen zullen brengen.

Met lachende en vrolijke gezichten worden wij uitgewuifd tot de bus uit het zicht is verdwenen.

De groep kiest ervoor om op dit moment te stoppen met de bezoeken en gaat op zoek naar een warm hapje als avondeten. 's- Avonds wordt de dag nog eens doorgenomen en om 22.30 uur gaat iedereen naar bed om van een goede nachtrust te genieten.

Vrijdag, de 4de dag, staat in het teken van bezoek afleggen aan de gezinnen die onder de bijzondere aandacht van SOS staan. Een paar van deze bezoeken zullen wij beschrijven.

Het eerste bezoek is aan het gezin waar het kindje van 7 maanden is ondergebracht wat sterk ondervoed was en gedumpt bij het vuil. Samen met het zevenjarige zusje dat te koop was aangeboden voor de organen en het jongste derde kindje dat door de betreffende moeder na de geboorte in het ziekenhuis was achtergelaten, wonen zij bij een gezin dat al twee kinderen van zich zelf heeft. Ook de Oma woont in en samen vormen zij een geweldig fijn gezin. Het is de bedoeling dat door de hulp van de kinderbescherming moeders van gezinnen gevraagd worden, tegen betaling door de overheid, verwaarloosde kinderen op te nemen en te verzorgen. Deze gezinnen worden regelmatig bezocht en gecontroleerd op de juiste verzorging en behandeling van de kinderen. Op deze manier hebben de gedumpte, mishandelde en ondervoedde kinderen een heel goede toekomst in het vooruitzicht en krijgen de pleegmoeders een kleine financiële vergoeding, een beetje extra inkomen dus.

Oma die ook inwoont en het groentetuintje verzorgt is duidelijk dol op de kleintjes. Wij vroegen de moeder wat wij voor haar kunnen doen. Zij zei dat zij het helemaal niet breed hebben, maar gezond zijn en dat misschien wat speelgoed voor de kinderen fijn zou zijn. Na aandringen vroeg deze moeder ook om schoenen en kleding voor de kinderen. 's-Middags zijn er enkele dozen met schoentjes, kinderkleding, toiletartikelen en speelgoed gebracht. Wát een blijde gezichten, geweldig !! Wat een warm, liefdevol gezin.

Onderweg van het ene adres naar het andere komen wij een jong gezinnetje van ca 20 - 22 jaar tegen met een pasgeboren baby. De baby lag in een kinderwagen die vorige jaar uit Nederland is meegenomen. De vrouw had nog maar 3 tanden en de man alleen nog twee hoektanden in zijn mond. Zij vroegen ons om babykleding die gelukkig nog voorradig was in een van de bussen. Twee pakketten babykleding en een babyknuffel konden zij meenemen. De vader had tranen van blijdschap in zijn ogen en de moeder streelde de babykleding die zij meekreeg.

Ook bij het gezin van Maria met haar twee autistische kinderen gaat het goed. Ook hier worden dozen met kleding, voedsel en medicijnen afgegeven. Maria en haar gezin worden ook maandelijks financieel ondersteund omdat de medicatie voor beide kinderen erg kostbaar is. In haar achtertuin zagen wij een groot aantal kuikens voor de verkoop. Een aantal kuikens zal zij zelf houden voor de eieren en later als braadkip. Ook de groentetuin is aardig onderhouden en de eerste zaden laten al de eerste groene sprietjes zien. Na het oogsten van de groente zal een deel worden in gewekt en het andere deel verkocht of geruild voor hout of voedingsmiddelen. In dit gezin gaat het ook heel goed en we zien dat onze hulp op langere termijn resultaat heeft.

Vorige jaar vertelden wij van de moeder die een ernstige vorm van kanker had. Helaas is zij overleden en zijn de twee kinderen ondergebracht bij opa en oma. Deze twee oude mensen zijn erg verdrietig om het verlies van hun tweede kind. Twee jaar geleden is hun zoon ook door deze nare ziekte overleden. In hun kleine flat wonen zij nu met hun twee kleinkinderen, hebben niet veel en proberen van alles om de kinderen te voeden en naar school te laten gaan. SOS heeft hen financiële steun, kleding- en voedselpakketten toegezegd. Wát kregen wij een grote dankbaarheid van deze mensen voor onze toezegging.

Het vorige jaar door buurtgenoten aangegeven gezin met zes kinderen waarvan de vader door een dronken automobilist was doodgereden, maakt het naar omstandigheden goed. Voor hen hadden wij dozen met kleding, handdoeken, voedsel, speelgoed en een enveloppe met wat geld. Normaal gesproken wordt er geen geld gegeven aan de mensen. Dat wordt alleen gedaan als wij zéker weten dat er goed mee om gegaan wordt en controleren dat ook altijd. Na het tragische ongeluk van haar man kreeg zij vanaf augustus 2008 een uitkering van de staat van slechts € 70,- per maand. De volgende maand wordt het jongste kind 7 en dat betekent stopzetting van de uitkering. Dat is erg triest. Gelukkig heeft SOS financiële sponsors om uit het project "gezinnen" hulp te kunnen bieden.

Met het gezin die vorig jaar een koe hebben gekregen gaat het fantastisch. Het gaat zó goed met hen dat er minder hulp van SOS nodig is om dit gezin draaiende te houden. De koe en het kalf maken het goed, zien er geweldig uit en hebben een goed huis gekregen. Natuurlijk blijven wij dit gezin volgen, echter zonder verdere hulp van SOS. Super toch?

Enkele weken vóór ons vertrek naar Sovata kregen wij een brief van Gyongyi. Voor Gyongyi hebben wij in 2002 een prothese betaald. Haar onderbeen was na een trein ongeluk afgereden, waardoor zij haar baan kwijt raakte, haar kind niet meer kon verzorgen en bij haar ouders moest gaan wonen. Op het moment dat de prothese voor haar klaar was kon zij haar werk en leven weer hervatten en vertelde ons verder geen hulp meer nodig te hebben. Gyongyi vond dat die hulp beter aan iemand kon worden gegeven die het veel harder nodig had.

Na ruim 7 jaar is de prothese versleten en kapot en zij vroeg onze hulp voor een nieuwe prothese. Via onze bevriende orthopedisch chirurg wordt nu gekeken wat er voor haar gedaan kan worden. De orthopedisch chirurg uit Nederland is bij haar geweest, heeft de stomp bekeken, de röntgenfoto's en de oude prothese gezien. Geprobeerd wordt om haar via deze chirurg uit Nederland, via zijn collega artsen in Tirgu Mures van een nieuwe prothese te voorzien.

Zaterdag staat ingepland als een vrije dag om even bij te komen van alle werkzaamheden, indrukken en zaken die geregeld moesten worden. Helaas, er is geen tijd voor ontspanning.

De sportschool, het kindershuis, de wijkarts en de tandtechniker moeten nog bezocht worden en ook voor hen zijn er fijne spullen meegenomen.

In de vroege morgen beginnen wij met een bezoek aan de sportschool. Het gebouw gaat er steeds beter uitzien en ook steeds meer mannen én vrouwen maken gebruik van deze accommodatie. Wij schreven al eerder dat de start van deze sportschool is bedoeld om straatkinderen vanaf 10 - 13 jaar en jonge mannen op te vangen en deze jonge mensen door middel van sport uit de criminaliteit te houden en ook het zwerven op straat te voorkomen.

In de loop van de laatste 4 jaren is de sportschool enorm uitgegroeid. Vaders, moeders, mensen met een moeilijk verleden, mensen met weinig toekomst kortom bijna iedereen maakt meer of minder gebruik van de sportschool. Sociaal gezien is dat een geweldige ontwikkeling. Regelmatig haalt de sportschool de krant omdat zij weer een kampioen afgeleverd hebben op het gebied van krachtsport zoals gewichtheffen. Levente, de oprichter en animator van de sportschool, was zeer blij verrast met de enorme hoeveelheid sportkleding en handdoeken die door sponsors is aangeleverd. Omdat er veel sportkleding van de zelfde sponsor aanwezig was, kunnen hele groepen sporters zich kleden als een heus sportteam. Dat geeft wel een kick voor de mensen die dat zelf nooit hadden kunnen kopen en geeft hen het idee "ergens" bij te horen.

Het sanitair, dat met hulp van SOS 2 en 3 jaar geleden is opgeknapt en aangepast, is nog steeds in prima staat en heel goed onderhouden.

Levente bedankt alle sponsors uit de grond van zijn hart. Hij vindt het zo fijn om volwassenen en kinderen sportkleding en schoenen te kunnen geven als ze die zelf niet kunnen betalen.

Het tweede bezoek vandaag brengt ons bij Ilona, de wijkarts. Ilona is de arts die pro deo de zigeuners en andere zeer armen helpt aan medicijnen en schrijft brieven naar de overheid voor hulp voor deze mensen.

Bij onze aankomst blijkt dat Ilona zeer verdrietig is om het overlijden van haar vader. Zij vertelde ons dat haar vader al enige maanden in het ziekenhuis verbleef in Tirgu Mures. Iedere dag bezocht zij haar vader, gaf hem medicijnen, waste hem en gaf hem voedsel.

Ilona is een paar dagen ziek geweest en was daardoor niet in staat haar vader te verzorgen. Doordat haar vader geen of bijna geen eten en drinken heeft gekregen, is zijn conditie snel verslechterd en is hij kort daarop overleden. Dat komt ook bij ons hard aan. Het is in Roemenië, net als in veel andere landen, de bedoeling dat de familie voor voedsel zorgt en ook de patiënt zoveel mogelijk verzorgd. Er is anders niemand die dat voor je doet als je in Roemenië in het ziekenhuis ligt.

Natuurlijk was Ilona heel blij met alle medicamenten, verband, pleisters, incontinentiemateriaal en drie ladenkasten voor de patiëntendossiers en bedankt iedereen die iets heeft meegegeven. Met droefheid nemen wij afscheid van haar en houden bij thuiskomst contact per e-mail.

Een van onze favoriete bezoeken is het kinderkuis. De kinderen zien ons aankomen en rennen ons tegemoet. Een groot aantal dozen wordt met behulp van de kinderen in het huis gedragen en direct staan lachende en vragende snoetjes naar je te kijken of en wanneer de dozen opengaan. Van een sponsor uit Vlaardingen kregen wij turnpakjes voor de meisjes, och wat waren die daar blij mee !!! Heel erg leuk om te zien dat er direct een paar meisjes de turnpakjes aantrokken en voor een foto klaar gingen staan. Ook het speelgoed werd met enorme blijdschap in ontvangst genomen. Zoals u uit eerdere verslagen hebt kunnen opmaken wordt dit kinderkuis gerund door Paters Franciscanen. Deze paters hebben in Roemenië 6 van deze kinderkuisen opgezet en hier worden kinderen opgevangen zonder woon- en verblijfplaats, mishandelde en misbruikte kinderen en/of kinderen waarvan de ouders te arm zijn om voor hen te zorgen.

Een van de twee oude fabriekshallen, is met hulp van buitenaf, een aantal jaren geleden omgebouwd tot een huis met diverse appartementen. Per appartement kunnen 15 - 20 kinderen wonen met wisselende begeleiders. Men probeert zoveel mogelijk een huiselijke sfeer voor de kinderen te creëren. Dat is heel goed gelukt. Vorig jaar waren er al 80 kinderen die daar nu wonen. Inmiddels is men druk bezig om de tweede fabriekshal om te toveren tot een huis met ook een aantal appartementen. In deze appartementen komen kinderen te wonen die geen ouders of familie meer hebben. Ook zij krijgen een goede toekomst aangeboden.

SOS staat voor 100% achter dit superproject en blijft dit project dan ook van harte ondersteunen. Op onze vraag waar nog behoefte aan zou zijn kregen wij als antwoord:

Sokken, sokken en nog eens sokken in alle maten, waspoeder, schoonmaakmiddelen zoals bezems, moppen, dweilen, emmers, schoonmaakdoekjes etc. Ook schoenen zijn hier meer dan welkom.

Een grote wens van de kinderen is toch wel dat er fietsen komen !! En ook die wens kon worden ingevuld doordat een van de hulpverleners heeft toegezegd voor maar liefst 50 fietsen te zullen zorgen !! Het zullen goede, sterke tweedehands fietsen worden, welke tijdens de oktoberreis bij hen gebracht zullen worden. Wát een waanzinnig aanbod en niet alleen de kinderen gilden van blijdschap !!! De begeleiders, de kinderen en de rest van onze groep stonden met open mond, fantastisch !!!

Onder begeleiding van een aantal kinderen krijgen wij een rondleiding door het huis, de kapel, de tuin met de schommels en de wipstoestellen die SOS in 2006 heeft laten plaatsen, de crèche voor de hele kleintjes en de plannen voor de verbouwing van de tweede fabriekshal. Door een Oostenrijkse hulporganisatie is een trampoline gesponsord. Iets waar kinderen in Roemenië normaal alleen maar van dromen. Het geheel ziet er heel verzorgd en schoon uit. De kinderen lijken een gelukkig leven te hebben in het kinderruis, hebben iedere dag gezond eten en kunnen naar school. Geweldig !!!!

Veel lachende snoetjes zwaaien ons uit en wij beloven in oktober weer een bezoek te brengen en hopelijk ook alle gevraagde sokken, schoonmaak- en wasmiddelen mee te kunnen nemen.

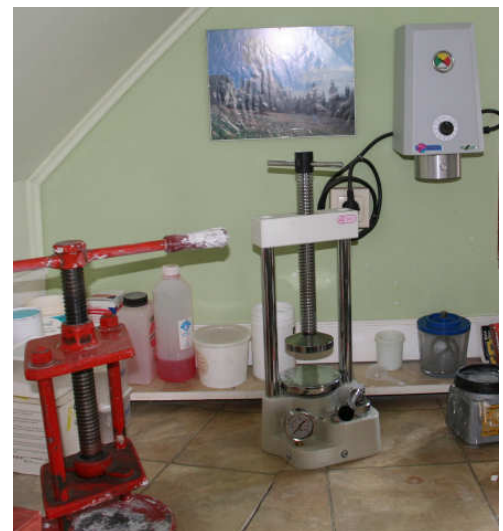
Als laatste voor vandaag brengen wij nog een bezoekje aan Alexandra en Aranka. Beide dames zijn onderwijzeressen op scholen in de arme wijken van Sovata en controleren tijdens onze afwezigheid een groot aantal gezinssituaties. Zij vertelden van een wijk aan het einde van Sovata waar ook een groep van ca. 15 zigeunergezinnen wonen. Volgens beide dames is het een zeer arme groep mensen, wonen in zeer slechte omstandigheden en hebben ook niet iedere dag iets te eten. Het doet pijn dat er geen mogelijkheid meer is tijdens deze reis om polshoogte te kunnen nemen. Wij kennen dit stukje van Sovata niet en zeggen toe dat wij als eerste in de maand oktober van dit jaar dit gebied gaan bezoeken en zien wat wij daar kunnen doen.

Verder nemen wij de situaties van een aantal gezinnen door en bespreken wat er voor deze gezinnen gedaan kan worden. Beide onderwijzeressen zijn kanjers en doen voor SOS heel veel dingen waartoe wij niet altijd in staat zijn.

Omdat de tijd het nog toe laat brengen wij een bezoek aan de praktijk van tandarts en tandheelkunde. Wij vertelden u in het verslag van vorig jaar over het belang van tandheelkunde in Sovata. In december 2008 is na goed wikken en wegen een lening verstrekt aan Csaba, de tandtechniker. Iedere maand brengt hij verslag uit over de voortgang van zijn bedrijf en is inmiddels goed op weg om de mensen in Sovata te helpen aan een tandprothese. In het contract met Csaba is vastgelegd dat twee jaar na het verstrekken van de lening, dus in december 2011 de aflossing moet beginnen.

De tandarts is bezig om op papier te zetten hoe het nu gaat met verzekeringen, tandartscontroles en de kosten daarvan.

Ook zal hij proberen een plan op te zetten zodat meer kinderen naar de tandarts kunnen om te voorkomen dat zij al op jonge leeftijd met slechts één of twee tanden verder moeten.

De zwaar te bedienen handpers is vervangen door een hydraulische pers

Inmiddels is het alweer 20.00 uur en kunnen we in het hotel een hapje mee eten. Na het eten wordt de dag van vandaag doorgenomen en bespreken we de plannen voor de volgende dag. Het is al laat als wij aan onze nachtrust kunnen beginnen.

De laatste dag van ons verblijf is alweer aangebroken en er staan nog twee bezoeken op het schema. De school op de Iliesi en de naschoolse opvang aan de andere kant van deze arme wijk. Op zondag zijn natuurlijk de scholen en de naschoolse opvang gesloten. Eerder in de week hadden wij al een afspraak voor vandaag gemaakt en om 09.00 uur werden wij met open armen ontvangen op de school op de Iliesi.

Als eerste werden wij meegenomen naar de computers, die vorig jaar gedoneerd zijn door een pensioenfonds uit Heerlen. Alles stond er nog en was keurig afgedekt met stukken gordijn tegen het stof. Een van de computers had een storing en werd ter plekke door een computerspecialist uit de groep in orde gemaakt.

Van de toilettassen die vorig jaar gesponsord zijn staat een deel keurig in het klaslokaal en het andere deel in de toiletruimte. Voor de herkenbaarheid hebben de kinderen er hun naam en een symbool op getekend. Hartstikke leuk.

De toilettassen van vorig jaar zijn weer aangevuld met tandpasta, tandenborstel, zeep etc. en wij hebben ook nieuwe toilettassen voor een volgende klas meegenomen. Iedere week geeft de onderwijzeres nu één uur les in hygiëne in de hoop dat de kinderen daar ook thuis iets mee doen en hun ouders, broertjes en zusjes leren dat handen wassen na het toilet en voor het eten heel goed is. Schoolmateriaal zoals schriften, pennen, potloden, blocnotes en stiften, gesponsord door een kantoorboekhandel in Alphen, werden overhandigd en met liefde aangepakt. Ook het speelgoed van diverse sponsors werd overhandigd.

In het gebouw van de school aan de Iliesi is ook een opvang (crèche) voor de hele kleintjes. Voor hen hadden wij de knuffels van de 7 dwergen uit het sprookje van Sneeuwwitje meegenomen. Dat was wel heel erg leuk. De leidster van deze groep kleintjes had een piepklein setje van deze dwergen en had de kinderen beloofd ooit eens voor een grotere uitvoering te zorgen. Voor de leidster in kwestie leek het een wonder dat wij nu de 7 dwergen voor haar mee hadden genomen, zij was er ontroerd door.

Aan de buiten toiletten bij de school is niet veel gedaan. In het gebouw is men wel bezig met een sanitaire ruimte met vaste toiletten en betegelde muren. Alleen de waterleiding die door bijna heel Sovata wordt aangelegd, is nog lang niet klaar. Tot die tijd moeten de kinderen nog van het houten toilet buiten gebruik maken.

Op onze vraag wat er nodig zou zijn voor oktober 2009 kwam het antwoord dat schoolmateriaal zoals schriften en pennen, zeer welkom zou zijn.

Wij hebben beloofd ons best te doen dat voor elkaar te krijgen.

Later dan gedacht komen wij op het adres van de naschoolse opvang. De nieuwe keukenkastjes van vorig jaar hangen keurig aan de muur en worden duidelijk volop gebruikt. Tunde, de begeleidster die de kinderen tussen de 8 en 16 jaar opvangt, is aanwezig. De schoolgaande kinderen kunnen daar hun huiswerk maken en ook nog lekker spelen. Tunde kookt ook een warme maaltijd voor de ca. 28 kinderen of geeft hen een dikke boterham en een glas melk.

Eind maart is Tunde zelf moeder geworden van een prachtige zoon. Voor haar hebben wij speciale babykleding en babyspullen meegenomen. Zelfs de witte box uit Geervliet is bij haar gebracht. Zij is er dolgelukkig mee. Voor haar 6 jarige zoontje hebben wij schoenen, kleding en speelgoed meegenomen. Ook hij was bijzonder blij met alle spullen.

Voor de naschoolse opvang zou nog wat keukenmateriaal, speelgoed, sportkleding en sportschoenen voor kinderen tot 16 jaar en schoolmateriaal zeer welkom zijn.

In de zomerperiode zal de isolatie van het gebouw worden verbeterd zodat de kinderen er mede met de nieuwe verwarming weer warmpjes bijzitten.

Ook moet nog gekeken worden naar de staat van het dak. Dat zal in oktober, samen met een deskundige, bekeken worden.

De bewoners van Sovata én SOS is u dank, héél veel dank verschuldigd voor alle, door u gedoneerde financiën, kleding, schoeisel, speelgoed, dekens, beddengoed, handdoeken, sokken, knuffels, medicijnen, babywagens, maxi cosi's, fietsjes en alle andere goederen. U heeft meegeholpen deze mensen een beter leven te bezorgen en u heeft meegewerkt aan vooral hoop voor de toekomst van deze mensen.

Duizend maal dank en wij hopen dat wij mogen blijven rekenen op uw steun en inzet !!
Zonder uw hulp kunnen wij dit broodnodige werk niet voortzetten !!

De hulpverleners v.l.n.r.: Dan, Yvonne, Lia, Cees, Jannie, Coby, Jozé, Piet en Wim.

Dank ook aan Bevico BV voor de transportbus en het kopieëren van dit verslag, Bergschenhoek Civiele Techniek BV voor de transportbus en de hulpverleners voor de kosten van het transport.

Wilt u uw hulp aan Stichting Ondersteuning Sovata verder uitbreiden, heeft u nieuwe contacten die wij van informatie kunnen voorzien of die willen sponsoren op welke manier dan ook, laat het ons weten:

Per brief of kaart aan:

S.O.S.
Postbus 6146
3130 DC VLAARDINGEN

Per email: info@stichtingsovata.nl

Telefonisch: Yvonne Willebrands 06 24 52 19 69
Coby Teuben 06 13 41 71 28
Dan Kleefkens 06 55 78 57 37

Neem een kijkje op de website en reageer !!

www.stichtingsovata.nl